

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 331/2020-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 30. júna 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Rastislava Kaššáka a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátkou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 144/2018-65 z 12. decembra 2018 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžk 3/2019 zo 7. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], narodenej

prostriedkov proti napadnutému rozhodnutiu orgánu verejnej správy nezmenená. Druhým dôvodom odmietnutia žaloby sťažovateľky bolo jej oneskorené podanie, keďže žalobu proti napadnutému rozhodnutiu orgánu verejnej správy podala na krajskom súde 10. septembra 2018, t. j. po uplynutí dvojmesačnej lehoty podľa § 181 ods. 1 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“).

4. Kasačnú sťažnosť sťažovateľky najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Sžk 3/2019 zo 7. augusta 2019 zamietol podľa § 461 SSP ako nedôvodnú. Vo vzťahu k odmietnutiu správnej žaloby sťažovateľky krajským súdom pre prekážku *res iudicata* najvyšší súd konštatoval, že krajský súd vzhľadom na uznesenie krajského súdu sp. zn. 6 S 69/2013 z 28. júna 2013 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 27/2013 zo 17. júna 2015 postupoval správne. Najvyšší súd sa stotožnil aj so záverom krajského súdu o odmietnutí správnej žaloby sťažovateľky z dôvodu jej oneskoreného podania, nie však s odôvodnením tohto záveru krajského súdu, keďže napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy bolo vyvesené na úradnej tabuli mestskej časti Bratislava-Staré Mesto 3. januára 2013 a zvesené 21. januára 2013. V takomto prípade je pätnástym dňom 18. január 2013, ktorý sa považuje za deň doručenia napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy sťažovateľke, a od tohto dňa sťažovateľke začala plynúť lehota na podanie odvolania proti napadnutému rozhodnutiu orgánu verejnej správy. Pokiaľ sťažovateľka podala proti napadnutému rozhodnutiu orgánu verejnej správy (v zmysle jeho poučenia) odvolanie elektronicky 4. februára 2013 a osobne 6. februára 2013, bolo potrebné sa ním meritórne zaoberať (odvolacím orgánom bolo Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky). To však nič nemení sa skutočnosti, že predmetná správna žaloba (z 5. septembra 2018) bola podaná oneskorene po vyše piatich rokoch od uplynutia lehoty na jej podanie. Najvyšší súd nesúhlasil s tvrdením sťažovateľky, že napadnuté rozhodnutie jej nebolo riadne doručené, keďže bolo doručované formou verejnej vyhlášky, pričom lehota na podanie správnej žaloby sa počíta odo dňa oznámenia rozhodnutia orgánu verejnej správy alebo opatrenia orgánu verejnej správy, proti ktorému smeruje, ak tento zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak. Z uvedených zákonných dôvodov nebol krajský súd oprávnený vykonať dokazovanie a pojednávanie vo veci. Splnenie procesných podmienok konania je základným, nevyhnutným predpokladom

pre konanie správneho súdu a vydanie rozhodnutia vo veci samej. Uvedené prekážky postupu v konaní majú charakter neodstrániteľných, ktorých existencia znamená povinnosť súdu žalobu odmietnuť.

5. S uvedenými závermi krajského súdu a najvyššieho súdu sťažovateľka nesúhlasí a v ústavnej sťažnosti namieta, že stavba, ktorá bola predmetom dodatočného povolenia orgánom verejnej správy, je preukázateľne postavená v rozpore s platnými regulatívami, čím sú jednoznačne dotknuté práva sťažovateľky ako vlastníčky susediacej nehnuteľnosti. Sťažovateľke do dnešného dňa nebolo doručené rozhodnutie orgánu verejnej správy ani sa žiadny súdny orgán nezaoberal meritom veci, iba procesnými otázkami. S poukazom na záver najvyššieho súdu o včasnosti podania odvolania proti napadnutému rozhodnutiu orgánu verejnej správy sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 69/2013 postupoval nezákonne a konanie zastaviť nemal a že v konaní vedenom pod sp. zn. 2 S 144/2018 nesprávne aplikoval zásadu *res iudicata*, pretože po zmene skutkových okolností nejde o ten istý prípad.

5.1 Vzhľadom na uvedené sťažovateľka v petite ústavnej sťažnosti navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, aby napadnuté uznesenie krajského súdu a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a aby sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy,

ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

12. Podľa § 56 ods. 1 zákona ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa

o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd rozhoduje len v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, ak by účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi neboli zlučiteľné s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Pri uplatňovaní právomoci podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 19/02, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

15. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia

ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

III.

Posúdenie veci ústavným súdom

16. Predmetom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 S 144/2018-65 z 12. decembra 2018 (bod 3) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžk 3/2019 zo 7. augusta 2019 (bod 4) spočívajúca predovšetkým v nesúhlase s rozhodnutiami oboch súdov, resp. s ich závermi o prekážke rozsúdenej veci a v tvrdení o nedoručení rozhodnutia stavebného úradu.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu

17. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

18. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že na preskúmanie napadnutého uznesenia krajského súdu bol príslušný najvyšší súd, ktorého právomoc

predchádzala právomoci ústavného súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky, preto ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

K námietke porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu

19. Správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, voči ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná. Správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy (III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 596/2012).

20. Ústavné právo fyzických osôb a právnických osôb, ktoré obhájiteľným spôsobom tvrdia, že boli na svojich právach ukrátené rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak, pričom z právomoci súdu nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd, zaručuje čl. 46 ods. 2 ústavy. Obhájiteľnosť tvrdenia v danom prípade znamená, že vzhľadom na právnu úpravu a na okolnosti prípadu bolo konkrétne rozhodnutie orgánu verejnej správy spôsobilé zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb alebo právnických osôb, ktoré tvrdia, že boli rozhodnutím orgánu verejnej správy dotknuté. V tomto rozsahu (pokiaľ ide o garantovanie práva na prístup

k súdu) predstavuje ustanovenie čl. 46 ods. 2 ústavy *lex specialis* vo vzťahu k všeobecnejšiemu ustanoveniu čl. 46 ods. 1 ústavy. Aj v prípadoch, keď právo na prístup k súdu účastníka súdneho konania má svoj ústavný základ v čl. 46 ods. 2 ústavy, je súd konajúci vo veci viazaný princípmi spravodlivého súdneho konania vyplývajúcimi z čl. 46 ods. 1 ústavy. Obsah základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva iba v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Zahŕňa taktiež právo na určitú kvalitu súdneho konania definovanú procesnými garanciami spravodlivého súdneho konania, ako je napr. právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktorá má byť v konkrétnom prípade poskytnutá. Zásada spravodlivosti obsiahnutá v práve na spravodlivé súdne konanie, ktoré vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy, totiž vyžaduje, aby súdy založili svoje rozhodnutia na dostatočných a právne relevantných dôvodoch zodpovedajúcich konkrétnym okolnostiam prerokúvanej veci (m. m. III. ÚS 305/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

21. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí

(rozsudok ESĽP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, s'ťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednanía veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania, hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, s. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESĽP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

22. V danom prípade najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodoval o kasačnej s'ťažnosti s'ťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 S 144/2018-65 z 12. decembra 2018, ktorým odmietol žalobu s'ťažovateľky z procesných dôvodov (bod 3).

23. S'ťažovateľka v ústavnej s'ťažnosti namieta, že do dnešného dňa sa žiadny súdny orgán, a teda ani najvyšší súd, nezaoberal meritom veci, ale iba procesnými otázkami (bod 5).

24. Záver najvyššieho súdu, že s'ťažovateľka žalobu z 5. septembra 2018 proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy podala oneskorene, a teda neboli splnené procesné podmienky konania správneho súdu a vydanie rozhodnutia vo veci samej, s'ťažovateľka v ústavnej s'ťažnosti nijako nespochybnila.

25. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia dospel k záveru, že najvyšší súd postupoval v medziach svojej právomoci, pričom sa nedopustil takého výkladu a aplikácie príslušnej zákonnej právnej úpravy, ktorými by poprel ich účel a význam. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nie je svojvoľný ani zjavne neodôvodnený a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

26. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nemožno označiť za arbitrárne v tom smere, že by závery ním formulované boli zjavne nelogické, ústavne neudržateľné

alebo že by napadnuté uznesenie nerefletovalo ťažiskovú skutočnosť dôležitú pre rozhodnutie o kasačnej sťažnosti sťažovateľky, ktorou bolo nesplnenie procesných podmienok konania.

27. Pokiaľ sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 69/2013 postupoval nezákonne a konanie zastaviť nemal, ústavný súd zo svojej rozhodovacej činnosti zistil, že ústavného prieskumu uznesenia krajského súdu sp. zn. 6 S 69/2013 z 28. júna 2013 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 27/2013 zo 17. júna 2015 sa sťažovateľka nedomáhala.

28. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku najvyššieho súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010). Ústavný súd si k nespokojnosti sťažovateľky dovoľuje poznamenať, že sťažovateľka v stavebnom konaní a následne ani v konaní pred správny súdom nepristupovala dostatočne zodpovedne k ochrane svojich práv, pretože sa v minulosti argumentmi, ktoré predložila vo svojej ústavnej sťažnosti, mohla riadne a včas domáhať ochrany svojich práv v konaní pred orgánmi verejnej správy a následne i správny súdom vlastnými, dovolenými a stavebným zákonom, ako aj Občianskym súdnym poriadkom (účinným do 30. júna 2016, pozn.) ustanovenými procesnými úkonmi, avšak bez vážnych dôvodov v rozpore so zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“) tieto úkony náležite nevyužila vrátane nevyužitia podania ústavnej sťažnosti proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžp 27/2013 zo 17. júna 2015.

29. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľky uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu